

Første Næstformand (Pinstrup): Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Andersen: Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa de forskellige Betragtninger af kulturpolitisk eller økonomisk Art de sønderjydske Landsdele vedrørende, som det ærede Medlem nys fremsatte. Naar jeg har begæret Ordet for en kort Bemærkning, er det udelukkende, fordi jeg ikke synes, at enkelte Udtalelser af det ærede Medlem bør staa uimodsagt. Det ærede Medlem vilde give det Udseende af, at der her i Landet vedblivende var en stærk Modsætning til eller Uvillie overfor eller Afvisning, hvad man nu vil, af tysk Kultur. Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem virkelig kan fremsætte Udtalelser af denne Art, saa vist som der mellem den fremragende tyske Kultur og vore Dele af dette Land er en særdeles nær og intim Berøring. Det tør være nok at pege paa, at den tyske Kultur i alle Tilfælde ikke leverer det mindste Bidrag til de Foredragsholdere, der indkaldes her til Landet paa Rask-Ørsted Fondets Foranstaltning, og hvis det ærede Medlem f. Eks. vil tage i Haanden en Fortegnelse af udenlandske Medlemmer af Goethe-Selskabet i Weimar, vil det ærede Medlem i alle Tilfælde finde, at Danmark er særdeles rigt repræsenteret paa denne Medlemsliste. Jeg tør maaske ogsaa have Lov til at henviser det ærede Medlem til, at ikke mindst de seneste Aar har vist, at den klassiske tyske Kultur i høj Grad værdsættes gennem sceniske Opførelser her i København. Derfor synes jeg ikke, det ærede Medlems Udtalelser, fremsatte paa en saa almindelig Vis, som Tilfældet var her, skulde have Lov til at staa uimodsagte.

Pinholt: Jeg skal paa dette Tidspunkt af Mødet ikke holde nogen lang Tale. Efter det store Stemmeskrald, der har været her i Dag, kan man ogsaa godt fare noget med Lempe. Jeg vil først gerne gøre en ganske kort Bemærkning af mere lokal Natur, idet jeg vil henlede den højtærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa et Forhold fra Vestkysten. Alle ved, at vi har et Redningsvæsen paa Jyllands Vestkyst, som har nydt og nyder en betydelig Anseelse ogsaa i Udlandet, og jeg tør nok sige, at dette Redningsvæsen ved adskillige Lejligheder har udført Bedrifter, som har givet Genklang ud over vort Lands Grænser. Nu er Forholdet det, at dette har givet Anledning til, at der er blevet stiftet betydelige Le-

gater af baade indenlandske og udenlandske Velgørere, og disse Legater er kommet disse Folk, som ofte er Smaakaarsfolk, til gode. Men efter den Aldersrentelov, vi nu har, vil i mange Tilfælde største Delen af eller alt, hvad de nu faar fra et saadant Legat, ikke komme dem selv til gode, naar de er 65 Aar gamle, men i væsentlig Grad Staten og Kommunerne. Nu er jeg meget vel indforstaaet med, at for indenlandske Legaters Vedkommende vilde det næppe være muligt at træffe en Ordning, som ikke bragte en Skævhed frem i Lovgivningen, som kunde blive meget uheldig og faa Konsekvenser, som man ikke kan overse og ikke heller gaa ind paa. Men jeg kunde tænke mig, at den højtærede Indenrigsminister overvejede, om ikke det var muligt, at Renten af disse Legatbeløb, som udenlandske Velgørere har skænket til Landet for derigennem at anerkende det Arbejde, som Redningsmændene har gjort, og som dog er en 120 000 Kr., kunde gives ud til saadanne Redningsmænd, uden at dette Rentebeløb medregnedes til deres Indtægt ved Opgørelse af Aldersrente. Vi har jo i alt Fald et Fortilfælde i den Hædersgave, som ydes Veteranerne fra 1864 — nu er der vel ikke nogen fra 1848—1849—1850 —, her tager man ikke Hædersgaven med ind i Aldersrenteberegningen. Jeg vil ikke antage, at der herudaf kunde komme en Konsekvens, som kunde faa Betydning andetsteds; og derfor vil jeg meget indtrængende henstille til den højtærede Indenrigsminister saavel som til den højtærede Forsvarsminister, om de ikke kunde overveje Sagen, saa vi kunde faa det Forhold frem, at Udlændinge, som virkelig har villet anerkende vore Redningsmænd, der har sat deres Liv ind for dem og har gjort det uden Pral, kunde faa den Nytte af Legatet, som har været Stifternes Ønske.

Jeg skal derefter gøre nogle faa Bemærkninger om det foreliggende Finanslovsforslag. Jeg maa sige, at det forekommer mig ikke, at Forslaget har været Genstand for nogen stor Omtale og heller ikke for nogen indgaaende Kritik; og det tager jeg som et Vidnesbyrd om, at dette Forslag virkelig er vel afbalanceret. Jeg er ikke i Tvivl om for mit Vedkommende, at det er det bedste Finanslovsforslag, vi har haft i mange Aar her paa Rigsdagen. Det tror jeg er Anledningen til, at man ikke har omtalt det stærkt eller angrebet det, men har søgt tilbage til Fortiden og til Regnskaberne over, hvad der er sket den Gang. Navnlig har det ærede Medlem Hr. Hauge paa en besynderlig Maade, synes jeg, søgt at af-